

fens Flertal, at han kan vinde dettes Indstilling, det er Broen, som han skal over. Det er at føre os ud paa Veie med Hensyn til den Slags Sager, som Lovgivningen har bortvist i tidligere Tid. Skulde vi endelig ind paa Noget, der har Smag af Eghed dermed, maatte jeg bede om ogsaa for Kjøbstadernes Vedkommende at faae Indenrigsministeren tilbagegivet Bevillingsmyndigheden paa disse Omraader, saaledes at vi ogsaa derigjennem kunde have den ansvarlige Mand til Udøvelsen af den Del af det indenrigsministerielle Embede, saa at man kunde se, hvorledes der blev gaet frem ved Meddelelsen af Bevillinger, og ikke overlod den i den Forstand uansvarlige Kommunalbestyrelse i en By at foretrække Denne eller Hin til en ofte meget indbringende Bestilling og bortstøde Denne eller Hin derfra. Det kan jeg dog ikke tro, at der kan findes Forsvarere for her. Det er imidlertid Lovforlagets Princip, og det er jeg afgjort imod. For de nu bestaaende Næringsdrivende paa de Gøbetor kan Loven, som sagt, ingenlunde være ligegyldig. Naar man tænker sig en Mand, der har sat Mere end sin Formue i en Næringsvei, og denne paa Grund af Omstændigheder eller Dødsfald skal afhændes, saa har han ikke frit Valg til at afhænde den til den, der kan betale Besværet, Gæstgiveriet, Restaurationen, Konditoriet, eller hvad det nu er. Den, der kan betale det, vil maasse Kommunalbestyrelsen ikke have, og den, der ikke kan betale det, kan maasse netop faa Indstilling, og vedkommende Eiendoms Værdi bliver i Virkeligheden derved i høj Grad indskrænket eller gjort tilfældig eller kan dog, blive det. I visse mindre Byer kan jo s. Ex. vedkommende Forretning gaa meget godt, men der er ikke saa mange Lyshavende til Forretningen, og der kunde Kommunalbestyrelserne efter Lovens 1ste Stykke meget godt negte Personer, der kunde tage Gæstgiveriet efter den Afgaede, Indstilling, og dette kan faae aldeles afgjørende Betydning for den Afvædes Familie eller for den Naagjældendes egne Formuesforhold i det Hele. — Det 2det Stykke af Lovforlaget er et meget interessant Stykke. Naar der staar „den til Næringsbrug udsætte Eiendom“, saa er det vel den, der har Kommunalbestyrelsens Indstilling, der skal udse Eiendommen, og saa kommer vel Kommunalbestyrelsen og skal bestemme, hvilke Leiligheder og Lokaler i denne Eiendom der maa benyttes. Det kan nu allerede blive ubilligt, naar det forlanges, at saa mange Lokaler skulle benyttes, at der ikke bliver Plads til Familien, saa at dette gjør Husleien saameget større, ligesom det ogsaa, hvis Forretningen bliver mindre, end man fra Begyndelsen har beregnet, saa at man væsentlig kunde indskrænke Lokalerne, vilde være ubilligt, om Kommunalbestyrelsen kunde fordrø, at der desuagtet skal benyttes flere Lokaler. At dette kan nu være meget rigtigt; men det er desuden et Spørgsmaal, om Bestemmelsen ikke overhovedet giver Kommunalbestyrelsen Leilighed

til at kassere Eiendommen. Vedkommende har maasse efter at have erhvervet Indstillingen kjøbt Eiendommen; saa kommer Kommunalbestyrelsen og siger, at den skal bestemme, hvilke Lokaler der skal og maa benyttes, men det Lokale kan ikke benyttes og det ikke heller, og i det Hele taget er der ingen Lokaler, der kunne benyttes, og saa — ja saa er Eiendommen kasseret. Naar Kommunalbestyrelserne have Ret til at bestemme, hvilke Lokaler der skal benyttes, synes jeg, at deri maa absolut ligge, at de ogsaa kunne bestemme, at ingen af Lokalerne maa benyttes, og derved faae de netop den Ret, som det væde Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singerstev) talte om, til at kassere Eiendommen. Skulde det kunne forstaaes saaledes, saa se vi, paa hvilken Maade Kommunalbestyrelserne kunne gennem Bestemmelserne i 1ste og 2det Stykke faae et Herredømme over Byens Eiendomspriser, som kan faae en meget betydelig Karakter. Vilde man nogeninde tænke sig, at Kommunalbestyrelserne fik en saadan Myndighed, burde de dog tilvisse ikke have den for længere Tid end for den, for hvilken de selv ere valgte. Til de Bestemmelser, der indeholdes i de to første Stykker, som for mig ere de vigtigste, kan jeg altsaa paa ingen Maade være med; de andre, som jeg forresten ligesaa lidt billigere, skal jeg ikke røre ved nu. Derimod vil jeg gjerne sige, at naar Ministeren selv siger, at han mener, at almindelige Kvalifikationer, som Alle kunne indordne sig under for at faae Bevilningen, ere at foretrække for det personlige Stjøn, som skulde gives visse Myndigheder efter dette Lovforlag, er jeg enig med ham deri. Kunde man enes om at sætte visse Betingelser for dette Næringsbrug, en anden Aldersgrænse eller Deslige, vilde jeg ikke anse det for nogen Ulykke; tværtimod, jeg tror, det har megen Betydning, hvilke Personer der udøver disse Næringsveie, og kunde vi ved almindelige Betingelser opnaa en større Sikkerhed, er jeg med dertil. Men at den Omstændighed, at en Person er i større eller mindre Gunst hos Kommunalbestyrelsen — saaledes kan det ofte træffe sig, det have vi selv under de nuværende Forhold mange Exempler paa, — skulde kunne bevirke, at han derfor skulde være bedre eller daarliger skiftet til at være Bestyrer af et Gæstgiveri eller Bærtshus i en Kjøbstad, kan jeg ingenlunde tiltræde. Det forekommer mig overhovedet, at man skal være noget varsom med at gjøre for store Spring paa Næringslovgivningens Omraade, fordi man let kommer til at gribe for dybt ind i bestaaende, efter Lovgivningen erhvervede Rettigheder. Jeg tror heller ikke, at det er saa fornødent, som man mener, jeg tror, at man ved at benytte den nuværende Lovgivning rigtig, dels ved Affattelsen af Vedtægterne og dels gennem en fornuftig Anvendelse af Politimyndigheden, kunde udrette Meget. Jeg staar med en Vedtægt for en af Landets